

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 31.) Utkommer hvarje Söndag.   Götheborg den 3 Augusti 1851.   Pris för år: 4 R:dr B:co. (V årgången)

Bocarmés Process.

(Forts. fr. N:o 30.)

Emot en sådan karakter kunde den svaga, men bildade Lydia icke länge kämpa, och hon underkastade sig omedvetet sin mans våldsamma lynne, under det han lät henne undergå både misshandlingar och andra förödmjukelser, bland hvilka äfven den att i familjen upptaga sina utom äktenskapet födda barn. Under det att härjemte den forfarande penningförlägenheten utgjorde en källa för den husliga osämjan, bildade den äfven ett tvång för de båda makarne att finna utvägar för penningars anskaffande. Kort efter sitt giftermål var grefven skyldig till sin notarie en summa af 43,000 francs, och oakadt Lydias fader vid hans år 1845 inträffade död, efterlemnade sin dotter 5000 francs årlig inkomst af närbelägna gods, så var dock detta för litet, för att i ordning bringa familjens finanser. Af Lydias arfgods afyttrades efterhand för

95,000 francs; hennes broder Gustav lemnade en hjälp af 15,000 francs, och det oakadt uppgingo småskulderna till icke mindre än 7000 frs. Tjenstefolket och arbetarne förblefvo obetalta och den högvälborne grefven lät slutligen sin hustrus juvelsmycken vandra till assistansen i Brüssel. Den finansiella ruinen var oundviklig, så vida icke någon lycklig tillfällighet — t. ex. Lydias brors död snart inträffade.

Att detta var grefvens önskan, dolde han icke. Gustav Fougnes tycktes honom lefva för länge, och äfven Lydia var icke vänskapligt sinnad emot sin bror. Mellan Gustav och det greffliga paret rådde en viss spänning, såsom mellan dem, hvilka en gång skola

Matsalen i Slottet Bitremont der Gustav Fougnes blef mördad.

Slottet Bitremont.

efterlemna ett arf och dem som ifrigt efterlängta detsamma. Denna spänning ökades, då Gustav år 1850 plötsligen visade sig hafva för afsigt att gifta sig. En fröken v. Dudzelle hade intagit honom och besvarade hans böjelse, och makarne Bocarmé låto nu, då denna omständighet hotade att beröfva dem en del af Gustavs förmögenhet, intet medel oförsäkt, att förekomma det tillämnade giftermålet. Agitationer genom tredje man ägde rum; anonyma bref, fulla af de plumpaste förnärmelser mot fröken Dudzelle skrefvos till Gustav, äfvensom dylika om honom till henne. Efter en kort tid beslöt Gustav utföra sin afsigt, men dessförinnan besökte han, för reglering af en delicat penningangelägenhet, Bitremont och ljöt der döden den 20 Nov. sistlidet år.

På dessa för allmänheten mer eller mindre noga kända sakförhållanden, grundades opinionen om Grefve Hippolyte Bocarmé att han var Gustavs mördare, och grefvinnan Lydia ansågs såsom deltagarinna i mordet. Befolkningens förvåning var så mycket större, som Gustav Fougnes var en man, hvilken allmänt älskades och högsaktades, och omdömet öfver händelsen på Bitremont ansågs vara så mycket riktigare, som grefvens dåliga rykte, hans sedeslöshet och penningeförlägenhet voro allmänt bekanta.

Det första besöket af rättvisans tjenare på slottet Bitremont, tvenne dagar efter Gustaf Fougnes död, hade det grefliga parets fängslande till följd. Domstolen fann att något ohyggligt dåd af detsamma blifvit begånget, och det dunkel, i hvilket omständigheterna vid Fougnes död voro inhöljda, skingrades allt mera. Förhöret med slottets tjenstfolk gaf följande upplysningar. Grefvinnan Lydia hade, kort efter hennes broders ankomst, förstått att under allahanda förevändningar och ovanliga uppdrag, aflägsna betjeningen från hennes närhet, så att de båda makarne befunno sig ensamma med Gustav. Vid bordet serverade grefvinnans kammarfru, Emerence Bricourt, men äfven hon måste draga sig tillbaka, och då hon en gång i skymningen visade sig i matsalen, för att tända ljusen, tilltalades hon af det grefliga paret med dessa ord: "nej, nej, senare!" Grefvinnan följde henne till köket och utdelade der nya uppdrag. Grefven åter lemnade kort derefter matsalen för att, som han sade, föranställa om vagnens iordningshållande för Gustavs afresa. I det ögonblick

då grefven återvände till matsalen, kom barnpigan Justine Thibaut från öfra väningen, i afsigt att hemta barnens aftonmåltid från köket. Tjenarne voro nu derifrån aflägsnade, derföre att derstades kunde höras allt som passerade i matsalen. Då Justine hunnit till sista trappsteget, hörde hon ett tungt fall och kort derefter Gustavs klagande stämma: Ah, ah, nåd, Hippolyte! Justine ilade bestört in i köket och såg då grefvinnan träda ut ur matsalen och tillsluta yttre dörren, på det att bullret icke skulle höras. Justine sprang ut på gården, hvarest hon ytterligare hörde Gustav jemra sig, och gick då åter upp i andra väningen. Kammarfrun Emerence, som då befann sig der, steg nu nedför trappan för att erbjuda sin tjenst, men hörde icke mera något buller och såg sig slutligen tillbaka skickad af grefvinnan, som förmärkt henne, innan hon hunnit utför trappan. Redan dessa omständigheter före, under och kort efter Gustaf Fougnes sista ögonblick, voro högst graverande för det äkta paret, och det tillstånd, i hvilket Gustavs kropp blef funnen, stegrade misstankarne. Den af läkarne företagna besigtningen ådagalade följande: På näsan fanns en betydlig skada; på venstra kinden talrika märken efter naglar; längs venstra sidan af näsan visade sig huden anfrätt af en skarp vätska och en dylik substans hade kvarlemnad lika spår i munnen, på tungan, i gommen och i magen. Här af slöts att någon skarp, giftig vätska blifvit, medan Gustav ännu lefde, intvingad i hans mun, hvarvid droppar blifvit spilda på hans ansigte, samt att följden här af varit Gustavs död. Grefvinnan skickade dagen derefter ett bud till Gustavs fästmo och hennes mor, med underrättelse om att Gustav aflidit af slagfluss.

Till förenämnde omständigheter kommer äfven den att grefve Hippolyt var sårad på venstra handens långfinger, hvilket sår tycktes blifvit förorsakadt genom ettbett. Äfven funnos på hans fingrar dylika nagel-spår, som på Gustavs ansigte. Den kemiska analysen bevisade att Gustav blifvit förgiftad medelst nicotin, ett organiskt alkali, som erhålles ur tobaksblad, och är ett af de mest häftiga gifter. Spåren efter giftet på Gustavs kropp hade man försökt borttvätta med ättika. Undersökningen fortgick. Grefvinnan Lydias till utseendet upprigtiga bekännelse angaf hennes man såsom mördaren. Denne åter nekade bestämt, men beträffande sättet för förgiftningen medelst nicotin, voro hans svar dunkla och

hvarandra motsägande. För att se huru som de lagliga undersökningarne kastade ett förfärligt ljus öfver dramat på Bitremont, vilja vi nu följa det grefliga äkta paret till assis-domstolen i Mons.

Rättegången började d. 27 Maj innev. år. Generalprokuratorn anklagar Alfred Gabriel Gerard Hippolyte Viscart, Grefve af Bocarmé, och Lydie Victorie Joseph Fougnes, nämnde grefves gemål, att den 20 sistl. November hafva, medelst någon giftig substans, i Bury begått mord på Gustav Fougnes, eller att åtminstone vara medbrottslige i detta mord.

De på de anklagades bänk sittande makarne voro af ungefär lika ålder. Grefvens hållning syntes vara säker, men grefvinnans deremot betryckt. Vid tribunalens fot voro placerade några pokaler, som innehöllo delar af den mördade Fougnes kropp. Grefvinnan var svartklädd och beslöjad men grefven, hvars ansigte hade ett lifligt uttryck, lät sin blick sväfvä öfver åskådarne, öfver de 101 vittnena, samt öfver de edsvurna och strogroferna; kortligen öfver allt i salen, utom sin hustru.

Först ådagalades, hvad äfven Bocarmé sjelf icke förnekade, att det var han, som beredt den nicotin, af hvilken Gustav Fougnes dog. År 1849 började Bocarmé att odla giftvexter, och i Febr. 1850 gjorde han, under det falska namnet Berant, ett besök hos Chemie-professorn Loppens i Gent, för att af honom erhålla underrättelser om de för tillverkning af vegetabiliska oljor behöfliga instrumenter. Han anförde härvid de amerikanska indianernas bruk att förgifta sina pilar med vissa vextsafter. I synnerhet underrättade han sig om sättet att bereda nicotin och efter de af Loppens erhållna anvisningar beställde han hos kopparslagaren van den Berghe en destillerkolf af messing, hvilken han emottog den 11 Mars. Bocarmé började nu sina arbeten, men dock en längre tid med så ringa framgång, att han flera gånger återvände till Gent, för att hemta råd hos Loppens. Det lyckades slutligen hans ihärdighet, att bereda det önskade giftämnet, och några försök, som han anställde på katter och änder, motsvarade fullkomligt hans väntan. För anskaffande af flera substanser och instrumenter, i ändamål att bereda större kvantiteter nicotin, reste Bocarmé i Oktober till Brüssel. Återvänd, arbetade han rastlöst dag och natt, och den 10 November hade han redan beredt 10 "phioler" nicotin. En del af denna kvantitet begagnades vid

Gustav Fougnes förgiftning, men kärnen kunde sedermera ingenstädes återfinnas. De för beredningen använde instrumenterna voro likaledes försvunna, men upptäcktes slutligen, efter långt sökande, på ett hemligt gömställe. Några kemiska böcker och bref från Gent, hvilka hade afseende på det slags arbete, hvarmed greven var sysselsatt, hade af honom, kort efter Gustavs död, blifvit uppbrände.

(Forts.)

Geologiska Bilder.

(Forts. fr. N:o 26.)

III.

Wattnets geologiska verkningar.

I många alpdalar skönjer man ännu en fortfarande bildningsprocess. De mera brant lutande urhållas allt mera genom verkan af deras vattendrag, och ganska ofta ser man i dalens botten en trång, men djup ränna, sådan fig. 11 utvisar, under det att mindre branta dalar visa en bred och jemn botten, som allt mera höjes genom wattnets aflagringar, tillförda från högre belägna sidodalar. Dessa aflagringar formera vid sina mynningar breda alluvialkäglor, som stundom hafva en höjd af 500 till 600 fot. Icke sällan finner man på bergdalarnes sidoväggar terrassformiga afsatser, hvilka tydligen utvisa forna högre vattenstånd. Dalformationen är dock, som redan förut blifvit nämnt, i många hänseenden ett geologiskt problem, hvars fullständiga lösning ligger utom detta magasins gränser.

Hvad wattnet på något ställe lösryckt, afsätter det utan tvifvel på ett annat. Att de af floder genomströmmade sjöar, sålunda efter hand uppgrundas och dymedelst småningen minskas och försvinna, samt att floderna vid sina mynningar invid hafvet, såvida icke strömmar uti detta hindra det, förorsaka betydliga aflagringar, sandbankar och delta-formationer, äro så allmänt bekanta fakta, att vi anse oss icke längre dermed böra uppehålla oss.

Flodernas sand- och gyttje-mängd är ganska olika. Rhenfloden faller mörk och gyttjig i Bodensjön, men flyter temligen klar åter ut derifrån. All den sand och gyttja, som han under sitt förstnämnda

lopp medför, kvarblifver naturligtvis på sjöbotten. Men dess sidofloder tillföra honom en sådan mängd jordpartiklar, att dessa, vid Bonn och Cöln, ofta utgöra $\frac{1}{100}$ af hela hans vattenmassa.

Det delta som Ganges formerat vid sin mynning, har en diameter af 40 mil och den, af Mississippi-floden bildade alluvialmarken uppskattas till 14000 engelska kvadratmil, ja, vid Missouri, ofvanför Ohios mynning, till och med till 16000 kvadratmil och af ända till 528 lots tjocklek.

Då denna flod, enligt ungefärlig beräkning, årligen uppsvämmar 3,702,758,000 kubikfot, så måste under fortfarande lika förhållanden, en tiderymd af 67000 år hafva varit behöflig för denna uppsvämming.

Dessa nummertal gifva en ungefärlig idé om flodens verkningar i detta hänseende; men man må härvid ihågkomma att en stor del af de jordpartiklar den för med sig afsätts ute på hafsbotten.

Vi vilja nu vända våra blickar åt hafvet, denna omätliga samlings-cistern för jordens alla vatten. Man känner endast dess horisontala utsträckning: De största djupen i detsamma äro ännu omäta, ty på ett ställe i Atlantiska Hafvet fann man, vid 27600 fots djup ingen botten och djupare har aldrig något sänklod varit nedfaldt.

Men denna ofantliga vattenmassa är för egen del hvilande; den är i ständig rörelse genom ebb och flod (till följe af solens och månens attraktion,) genom dels beständiga, dels föränderliga strömmar, hvilka likt mäktiga floder röra sig mellan jemförelsevis lugnare hafsdelar samt genom vindens inverkan. Häftigast och mest förstörande yttra sig alla dessa rörelser vid kusterna, i form af bränningar. Deraf kommer det sig, att hafvet på ganska många ställen fräter på kusterna, så att dessa, allt efter det motstånd de utöfva, eller hårdheten af deras massa, hastigare eller långsammare förstöras. På många ställen uppkastar väl hafvet sand och musslor på kusterna och ökar derigenom deras utsträckning; men på de allra flesta punkterna gör det småningom fördjupningar i landet. Der, hvarest kusten består af någon hård stenart, som t. ex. Granit, är denna gradvisa fördjupning nästan omärklig. På andra ställen, hvarest finnes mjukare stenarter, är den deremot ganska betydlig och hela öar imötegå synbarligen sin förströelse, t. ex. Helgoland och Sheppey.

Äfven torde här och der de ständiga hafsströmmarne hafva ingräft dal-liko fördjupningar i hafsbotten, men hvarom vi naturligtvis icke kunna anföra någon iakttagelse.

Alla de fasta smådelar, som floderna föra ut i hafvet, som hafvet sjelf lösrycker och som bärröra af kalkskalen på en stor mängd hafsdjur, aflagra sig på dess botten eller vid dess kuster. Det är endast i den sistnämnda händelsen, som vi kunna observera denna aflagring, men utan tvifvel hoppar sig den största mängden, i för oss fallkomligt okända och otillgängliga regioner, till stenmassor lika dem som stundom, genom vulkaniska orsaker, höja sig öfver hafsytan.

Vi skola framdeles finna tillfälle, att omtala de talrika organiska kvarlevor, hvilka, såsom petrifikater, plägar finnas i dessa af hafvet eller af söttvatten aflagrade schichter.

Hafsvattnet innehåller, som bekant är, små, kemiskt upplösta kvantiteter salter och andra mineraliska beståndsdelar. Dessa fallas i allmänhet icke, såsom de mekaniskt dermed förenade fasta partiklarne, till botten. Undantagsvis, till följe af särskilda, men ännu obekanta omständigheter, synes detta dock stundom äga rum; åtminstone talar härföre de mångfaldiga, mellan flötsformationerna inbäddade stensalt-bildningar, hvilka hufvudsakligen bestå af det salt, som till öfvervägande mängd finnes i hafsvatten, nemligen Chlornatrium.

Men vi vilja nu lemna hafvet, för att ytterligare följa wattnet vid dess kretslopp. På ytan af det två tredjedelar af jorden betäckande hafvet äger en ständig afduunstning från wattnet rum, hvilken är större eller mindre, allt efter temperaturen och luftens rörelse. Genom denna afduunstning höjer sig en stor del af hafsvattnet i atmosfären, sedan det skiljt ifrån sig saltpartiklarna. Långt mindre deremot är den afduunstning som äger rum öfver ländernas yta. Under vissa temperatur-förhållanden bilda sig af dessa, de atmosfären genomträngande vattenångorna och molnen och från dessa åter nedfaller wattnet i form af regn, snö, o. s. v. till jorden, nemligen dels tillbaka till hafvet och dels på fasta landet och öarne. En del af det sistnämnda afduunstar genast åter, en annan del nedflyter i närbelägna bäckar och floder, och det öfriga intränger i marken och formerar källor.

Men det omedelbara fallandet af den atmosfäriska nederbörden frambringa en

icke oviktig geologisk verkan. Derigenom angripas ländernas ytor, på dessas yttersta delar, och öfver deras höjder och spetsar,

dringar, börja derföre med vattnets första uppträdande på jordytan, och det är just dessa serier, som utöfva den väsendtligaste

Industriutställningen i London.

Fig. 41. Genomsnitt af en Dalfördjupning.

i det vattnet verkar såväl mekaniskt, som kemiskt upplösande. Följden häraf är väl i hvarje särskilt fall ganska obetydlig, men i tidernas längd och på stora ytor, är den icke utan en viss vikt, och vi hafva redan

andel i jordytans formsförändringar och smyckande. Utan källor, floder och sjöar, utan vext och djur-verld, skulle jordytan sannolikt vara en obeboelig öken, sådan vi kunna antaga månen ännu vara. Men vatt-

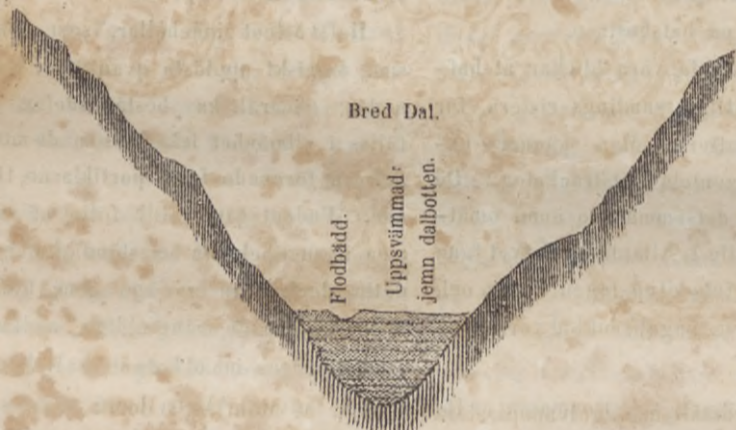

Fig. 42. Bred, jemn dalbotten genom uppsvämning.

först sett att de geologiska verkningarna af stark nederbörd stundom äro ganska märkbara.

De geologiska verkningarna af vattnet i dess fasta tillstånd, såsom snö och is, skola vi framdeles anföra. För det närvarande vilja vi kasta ännu en flygtig blick på vattnets historiska rol i jordkroppens utvecklings-historia.

Vi hafva i den första afhandlingen funnit att, under jordkroppens glödflytande tillstånd, ännu icke kunde existera något vatten, såsom sådant. Först efter bildandet af en stelnad, fast skorpa och vid en viss afkylning kunde syret och vätet förena sig till vatten. Men denna tidpunkt är en högst viktig epok i jordkroppens utvecklings-historia, ty då började de genom vattnet förorsakade upplösningar och aflagringsringar, som ännu fortfarande äga rum, och först då inträdde möjligheten för organiska väsendens existens. Tvenne särskilda serier af verksamhet och oafbrutna förän-

nets fördelning på jorden har icke alltid varit densamma. Oberäknadt den ständiga omväxlingen af den lokala fördelningen, som ännu till en viss grad äger rum, måste vi förutsätta att jordytans ojemnheter i början voro mycket mindre, än nu för tiden, att måhända hela jordytan en tid varit betäckt med vatten, och att först smånigom allt högre öar, fasta land och höga bergskedjor derur höjt sig. Enligt Alex. v. Humboldt uppgår kontinenternas medelhöjd, d. v. s. då man föreställer sig dem jemnade eller öfverallt lika höga, till 971 fot öfver hafsytan. Som nu ländernas yta utgör en tredjedel af havets, så måste hafsytan hafva stigit ungefär en tredjedel af denna höjd, följaktligen 230 fot. Deremot anses havets medeldjup vara ungefär 1100 fot.

(Forts.)

60. Toalettspegel af M. Rudolphi, i Paris.

61. Brons-Candelaber af Potts i Birmingham.

57. Tapetmönster af Townsend, Parker & C:o, i London.

66. Bordställ med galvanoplasterade skålar af Möhring i Berlin.

65. Springkälla af Tacchi i Frankfurt a M.

59. Tapetmönster af Scott, Cuthbertson & C:o, i London.

Assureradt.

Berättelse af M. H. Geldern.

(Forts. fr. No 30.)

"Förlåt mig," sade han, "att jag låtit er vänta så länge. Jag låg icke långt härifrån i skogen och beredde mig till den ligit, som jag ämnar aflägga för er. Det onda ville åter uppkomma inom mig och förmå mig att afstå från mitt förhåfvande; men jag önskar finna rättvisa och lugn. Ni vet, hvad jag vill säga er. Hvad ni förmodar, förmodar ni med rätta, och er fader vet det äfvenledes; han har sagt er det, och om icke, så har dock den natten förråd det åt er, som ni tillbringade i min stuga. Ja, ja, er förskräckelse, då ni i går såg mig uti skogen, öfvertygar mig derom, och för mina synder, mina ofantliga synder måste skipas rättvisa, eljest finner jag intet lugn på jorden och jag kommer då att främsläpa ett jemmerfullt lif ända till min graf."

Han nedkastade sig nu på marken och vred händerna. "Låt mig ligga," sade han, "jag är icke värd att gå upprätt, såsom andra lefvande varelser. Råd mig, säg mig någon hjälp. Ni har studerat; ni måste veta det. Jag måste låta döma mig. Men när? och hvar? Skall jag gå till staden och anklaga mig och låta hänga mig och bringa elände och vanära öfver min arma familj, som ingen ting vet om min brottslighet och ännu mindre har någon del i min förbrytelse? Skall man säga om mina barn: de äro barn af en som blifvit längd, och om min hustru, att hon var hustru till en som dog i galgen? Hvarföre skola mina barn och min hustru lida för mina synder.

O! Haf ett öga öfver min Jakob. Det är en snäll och flitig gosse som kan göra sin lycka i världen. Men hvem vill väl sitta vid samma bord med honom, hvem vill väl gifva sin dotter åt honom till hustru, om man vet att han är son till en som blifvit hängd? Och min arma Lisbeth! Hon är älskad af alla som känna henne, och de barn hon uppfostrar i staden, älska henne såsom en moder. Skall man icke jaga henne ur huset såsom en förpestad, om man hör omtalas hennes fars dödsätt? Och dock vill och måste jag underkasta mig rättvisa. Jag förmår icke att lefva längre så här. Fyra långa år har jag burit mina samvetsförebärlser, under lidanden och tålmod, men något lugn kan jag aldrig finna, förr än jag blifvit dömd och straffad. Gifves det icke något medel att dölja min dom och mitt straff; kan jag icke någonstades i ett främmande land låta

dömma och straffa mig, om jag träder fram och säger: Jag är en mordbrännare och mördare? Säg mig detta, Herr Moritz; ni måste veta det, ty ni har studerat. Jag hade låtit assurera mitt hus, och nu vill jag genom lag och rätt, äfven låta assurera min själ."

Allt detta talade han med häftighet och ängest, under det han vred sina händer och omfattade mina knän. Jag stod såsom fastväxt vid marken och kunde på en stund icke tala ett enda ord. Slutligen fattade jag mig och sade:

"Afstå från ert förhåfvande. Ni har lidit nog. Han som ser er ånger, skall äfven skänka er förlåtelse."

"O, nej, nej!" ropade han, under det han ännu låg på knä. "Icke om tröst, men om råd har jag bedt er; för mig gifves det endast en tröst och det är domarens straffdom. Öfverlägg om hvad jag bedt er och låtom oss träffas här i morgon afton." Med dessa ord sprang han upp och ilade derifrån.

Det vardt åter afton och jag smög mig bort till korset i skogen. Daniel var redan der och väntade mig otaligt. "Säg, kan ni hjälpa mig, kan ni råda mig?" voro de ord som han redan på afstånd tillropade mig. Ännu en gång försökte jag att bringa honom från sin föresatts, men detta var omöjligt och hvarje ord som jag dertill använde, tycktes försätta honom i vrede. Slutligen yttrade jag:

"Bort härifrån! Bort ifrån detta land, ja, från denna världsdal; långt bortom hafvet ligger ett stort land, hvars namn säkert ingen här i byn känner och hvilket måhända nu för första gången här nämnes. Det landet heter Texas.

Detta land har nyligen befriat sig från en tyrannisk regering, och är nu en fri och lycklig republik. Hvarje år ditvandra tusentals europeer, för att finna ett lyckligare hem. Öfverskådliga sträcka sig Texas slätter, och dagar och veckor måste vandraren framskrida, innan han märker något spår af människor, en enstaka hydda eller på sin höjd en by med tio till femton eländiga hus. På dessa omätliga slätter, hvilka endast ganska ringa höja och sänka sig, finnas otaliga hjordar af bufflar och vilda hästar, som nära sig af det derstädes växande fina gräset. Vid deras gränssor rundt omkring, vid hafvets kuster på den ena och bergssluttningarne på den andra sidan, bo de människor, som hitkommit från alla världstrakter, för att grundlägga en fri och lycklig stat. Om det också der finnes människor, hvilka blifvit utstötta från samhällena i andra länder, så skola dessa

dock, likasom fordom uppbyggarna af det mäktiga Rom, blifva stamfäder för en stor nation.

Der, hvarest det icke finnes några höga och låga; der, hvarest man icke dömmar efter lagar, som en och annan lärd utarbetat på sin studerkammare, utan efter det sunnda förståndets och det känsliga hjertats fordringar; der skall förbrytaren icke blifva öfverhopad med lidande och vanära, utan blifva betraktad såsom en människa. Blir han dömd och straffad, så skall straffet försona hans brott och han sjelf icke blifva vägrad att deltaga i alla samhällets fördelar. Der våga icke domarne att gå Guds hand i förväg, genom att förkorta en människas lifstid. Der afkunnas aldrig någon dödsdom. Förbrytaren förvisas till slätterna, beväpnad och utrustad mot de faror som der hota honom. Der måste han dagligen försvara sitt lif mot de vilda djuren och försonar sålunda sitt brott genom det oafbrutna arbete och de oupphöriga svårigheter som han der måste vara underkastad och hvilka göra slätterna allt mera beboeliga för framtida, lyckligare släkten. Dit bör du begifva dig, Daniel; der må du försona ditt brott, och aldrig skall någon enda underrättelse om dig, ditt straff eller din förbrytelse hinna hit till vår by, hvarest man icke ens känner namnet på det land jag nu omtalat."

"Tack, tusen tack!" ropade Daniel, utom sig af glädje. "Jag är räddad! Och hvilken är den väg, som leder till detta land?"

"Om du färdas genom Tyskland, norrut till Bremen, eller vesteråt, genom Frankrike, till kuststaden Havre, så finner du säkert i någon af dessa städer, ett fartyg som öfverför tyska utvandrare till Norra Amerika eller Texas."

Daniel upptog ett stycke papper och en blyertsenna ur bröstfickan, och antecknade noga det jag hade sagt honom.

"Nu har mitt sinne blifvit lättadt," sade han. "Ännu förestår mig en svår gång, på hvilken ni måste ätfölja mig, ty ni har nu en gång blifvit min advokat. Den som belönar allt godt, skall äfven belöna er för det ni gjort mig."

Med dessa ord tog han mig vid handen och förde mig genom skogen uppför kullen, samt genom byn till en enstaka belägen hydda.

Då vi kommit till dennas dörr, stannade han darrande och slämtande och sökte samla sina krafter. Med beslutsamhet inträdde han sedan i stugan och drog mig efter sig. Vi befunno oss hos bergsmannen Meyer, som vid skenet af en usel lampa arbetade på en fogelbur. Med förvånade och mörka

blickar såg han på Daniel, då denne kastade sig till hans fötter och ropade:

"Till dig, de mördade barnens fader, kommer jag nu, för att aflägga bekännelse —"

"Om hvad du icke behöfver bekänna, förb. mördare!" ropade Meyer, i det han höjde sin knutna hand och i vildt raseri slog efter David. Men då denne, tillintetgjord, fortfor att ligga på knä och sade: "Jag bönfaller om din förlåtelse, på det jag må kunna gå att låta dömma mig," lät Meyer den knutna handen småningom falla; hans vrede mildrades och han såg stum på Daniel. Slutligen vände han sig till mig och frågade:

"Vill han låta dömma sig?"

Jag nickade jakande härtill och Meyer upplyfte Daniel, i det han vände sig bort och, försänkt i eftersinnande, blickade ut genom fenstret. Daniel stod lugn, och med nedsänkt hufvud väntande sin dom. Efter en lång stund, under häftig, inre strid, vände sig Meyer om, fattade lampan med ena handen och drog Daniel med den andra in i den tillgränsande stugan. Der, i en liten säng, lågo två små sovande barn. Oskuldens lugn var lägradt på deras ansigten och ljufva drömmar lekte på deras lappar. Det var en flicka och en liten gosse.

"Se," sade Meyer, "Gud har återgifvit mig dem. Min lilla blåögda Marie och min snälle Georg. Herran har tagit, men han har åter gifvit. Valsignadt vare Herrans namn. Han har varit mig nådig; jag vill därför icke vara obarmhertig, utan gerna förlåta dig. Du måste hafva lidit många och långa qual, under dessa fyra år. Af medlidande med dig och för din goda hustrus och dina snälla barns skull, vill jag uppgifva alla hittills hysta tankar på hämnd."

Då vi gingo derifrån, syntes Daniel lugn och nästan glad. "Ännu tre dagar, sedan skall jag gå och emottaga min dom". Härpå försvann han i natten.

De derpå följande dagarne såg man Daniel med glädt mod gå genom hyn, språkande med hvar och en som han mötte, och man frågade hvarann, hvad som kunnat förorsaka en sådan förändring hos Daniel. Han gick icke på krogen, utan blef hemma hos sin hustru, som var lycklig öfver hennes mans plötsliga förvandling.

Men sedan trenne dagar hade förflutit omtalades att Daniel rest bort, och då han icke återvände, sade man att han försvunnit. Ingen mer än jag visste hvart han tagit vägen.

Jag visste att han var på vägen till Texas, för att assurera sin själ. (Forts.)

Ett och annat ur Naturläran.

(Forts. fr. N:o 30).

Silkesmaskens trådar äro så fina, att en betydlig mängd sådana måste sammansnos, för att bilda det finaste sysilke; men spindelns tråd är ännu finare, ty blott två quintin deraf skulle räcka ungefär 180 milsväg, eller nästan fyra gånger så långt som från Götheborg till Stockholm. — I mjölken af en Stockfisk, eller i vatten, hvari vegetabiliska ämnen blifvit uppblötta, uppläcker man genom mikroskopet smådjur, af hvilka tusen tillsamman i massa icke ens kunna jämföras med ett sandkorn, och likväl hafva äfven dessa djur vätskor och organer, hvilka sistnämnde hos många af dem likna dem hos en hvalfisk eller elefant. Kroppen af ett sådant litet djur består likväl af samma ämnen, eller yttersta atomer, som sjelfva människokroppen. Ett enda skälkund materia kan sålunda innehålla flere lefvande varelser, än alla de människor, som lefva på hela jordytan.

Hvarje kropp, t. ex. ett stycke metall, salt, svafvel o. s. v., utgör en af ytterst små delar eller atomer bestående massa, hvilka atomer genom någon viss orsak hänga tillsamman. Denna orsak känna vi icke till dess inre väsende, men vi kalla den *dragningskraft*; sättet, hvarpå denna verkar, eller lagarne för densamma, äro dock numera väl bekanta. Till dragningskraftens beskaffenhet i allmänhet, kan man sluta af följande omständigheter. Nagra vedträd, som flyta på ett stillastående vatten, närma sig hvarandra, och förblifva sedan i en viss beröring. Styckena af ett förolyckadt fartyg ser man ofta, sedan sjön blifvit lugn, hoppackade flyta omkring på hafsytan. På Söderhafvets öar, hvilka äro belägna rakt emot oss, på den andra sidan af den runda jordkroppen, syftar ett hängande blylod mot jordens medelpunkt, likasom här hos oss, så att det, relativt till oss, hänger uppåt. Invånarne der stå således med sina fötter vända mot våra, och kallas därför våra antipoder, likasom vi kallas deras antipoder. Tyngden är blott en allmän dragningskraft, som öfverallt är verksam. Det är tillfölje af denna allmänna dragningskraft, som jorden är klotformig. Då alla dess delar dragas mot hvarandra, d. v. s. mot en gemensam medelpunkt, så antager massan form af ett rundt klot. Solen, månen och alla planeterna äro därför också runda, samt alla underkastade en och samma lag. *Orsaken till det fenomen, som vi kalla dragningskraft, verkar på hvad afstånd som helst.* Månen, ehuru mer än 36,000 mil aflägsen från

jorden, utöfvar dock sin dragningskraft på vattnet i den under honom befintliga oceanen, och bildar hvad vi kalla *ebb* och *flod*. Den ännu mycket mera aflägsna solen utöfvar ett lika inflytande, och när sol och måne verka i enahanda riktning, så inträffar hvad man kallar "springflod". Planeterna, som äro så aflägsna, att de förekomma oss blott såsom små, rörliga punkter på himlen, hafva likväl genom sin dragningskraft inflytande på vår jords rörelse i dess bana, så att de påskynda dess lopp, när hon närmar sig dem, och fördröja det, när hon aflägsnar sig från desamma. Men dragningskraften är desto större, i samma mån som kropparne närmat sig hvarandra, och man kallar densamma *tyngd*, när den, såsom vid en fallande sten o. s. v., verkar på större afstånd, *kohesion* åter, när den verkar på ett mycket litet afstånd, såsom när den sammanhåller en kropps atomer. Det skulle kunna tyckas vid första påseendet, som om det icke vore en och samma orsak, hvilken drager ett stycke jern till jorden med den kraft, som vi kalla dess tyngd, och den orsak som sammanhåller jernets atomer i så fast förbindelse. Men då vi besinna, att dragningskraften är starkare i samma mån som ämnena befinna sig närmare hvarandra, så försvinner svårigheten af sig sjelf. Kropparnes yta är, om den för blotta ögat synes aldrig så slät, likväl så ojemn och oregelbunden, att de, vid beröring, måhända blott i fem punkter af en million sådana, verkligen vidröra hvarandra; vore ej detta fallet, så skulle kroppar, vid en tillfällig beröring, blifva fastsittande vid hvarandra. Af följande exempel ser man verkan af beröringsytors friktion eller guidning. Om man med en skarp knif skär tveane blykulor i två lika delar, samt genom en lätt vridning och tryckning bringar de nyskurna ytorna i beröring med hvarandra, så hänga kulorna nästan så fast tillhopa, som om de ursprungligen hade varit sammangjutne. Nyss skurna ytor af gummi elasticum hänga på samma sätt tillhopa. Två fullkomligt släta glass- eller marmorskifvor, lagda på hvarandra, hänga starkt tillsamman, hvilket, öfverhufvud taget, är förhållandet med de flesta väl polerade ytor. Kohesionen emellan fasta och flytande kroppar, och emellan partiklarne af ett fluidum sinsemellan, inses af följande exempel. En vid ändan af en vägballans sväfvande glasskifva fasthänger, när den nedsänkes så, att den vidrör en vattentyta, i vattnet med betydlig kraft vid vattenmassan. (Forts.)

Hufvudbyggnadens jordvänting.

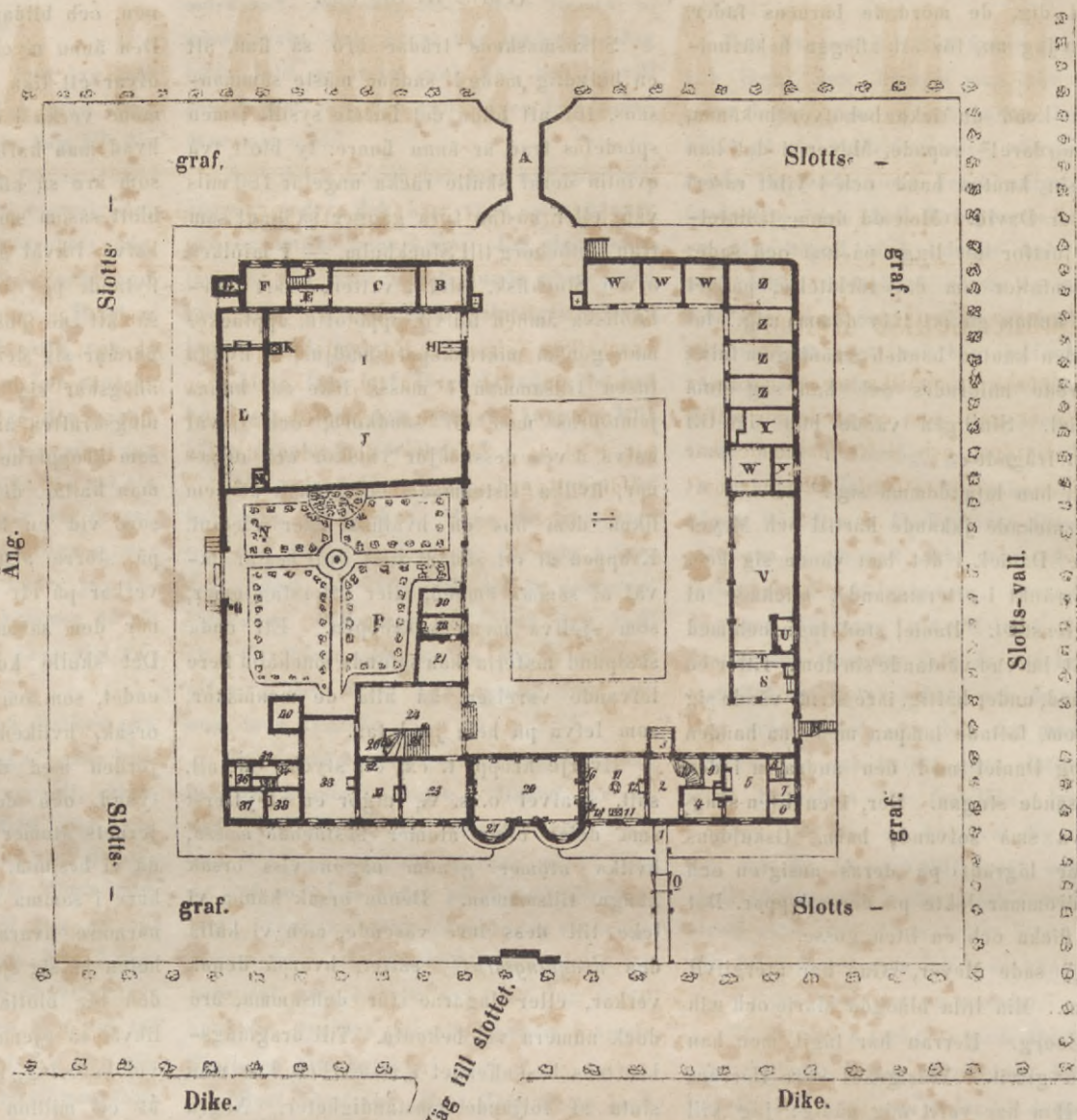
4. Ingång till slottet.
2. Förstuga.
3. Utgång till gården.
4. Kökskammare.
5. Köket.
6. Spisrum.
7. Tvättkammare.
8. Dörr från köket till gården och nära trappan till öfra våningen.
9. Grefvens skrifkammare.
10. Hufvudtrappan till öfra våningen.
11. Matsal med gröna tapeter.
12. Förmak.
13. Bordet, vid hvilket spisades den 20 November.
14. Etagerer eller Servanter.
15. Glas-skåp.
16. Glas-skåp.
17. Det ställe hvarest Gustavs lik lög.
18. Stället hvarest golvet visade blodspår.
19. Glasdörr mellan matsalen och pelare-salongen.
20. Stor pelare-salong.
21. 21. Gamla Torn.
22. Dörr mellan pelare-salongen och röda salongen.
23. Röd salong.
24. Stor korridor.
25. Gammal trappa förande till öfra våningen.
26. Ingång till korridoren N:o 24 och till källaren.
27. Tvättstuga.
28. Dö.
29. Kittel.
30. Tvättrum.
31. Förvaringsrum.
32. Vallens-förvaringsställe i muren.
33. Gammal obebodd salong.
34. Liten korridor.
35. Hemlig trappa till öfra våningen.
36. Latriner.
37. 38. Gamla obebodda rum.
39. Utgång till trädgården.
40. Gammalt obebodt rum, be-gagnadt till höns-hus.

Gårdsbyggnader.

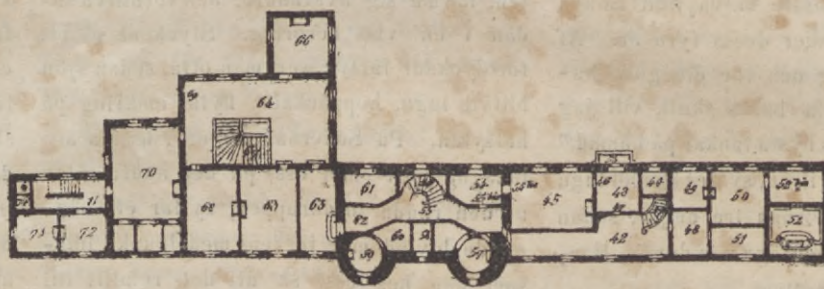
- A. Brygga.
- B. Fåhus.
- C. Stall.
- D. Källare.
- E. Kabinett.
- F. Bageri.
- G. Båknugn.
- H. Latriner.
- I. Hönsgård.
- K. Gödselplats.
- L. Fåhus.
- M. Höns-hus.
- N. Ställe, hvarest en katt och en and voro inspärade.
- O. Ställe, hvarest en katt var inspärad.
- P. Ställe, hvarest en and var inspärad.
- Q. Ny vindbrygga.
- R. Trappa till en brunn.
- S. Gård.
- T. Afloppsgraf.
- U. Nytt kapell.
- Y. Oodladt land.
- W. Bcmise.
- X. Håla.
- V. Källare.
- Z. Läder.
- E. Anke- och Duibus.
- * Hundkoja.
- Stor Gård med gräsvall.
- * Den gamla vindbryggans grundmur.

Öfra Våningen.

41. Hufvudtrappa från undra våningen.
42. Stor Korridor.

Grundritning af slottet Bitremont. Dess undra våning och gårdsbyggnader.

Öfra våningen i Slottet Bitremont.

43. Förmak.
44. Toiletrum.
45. Sängkammare.
46. Dörr mellan sängkammaren och Förmaket.
47. Dörr mellan förmaket och korridoren.
48. Rum förande till det röda rummet.
49. Grefvinnans bibliotek.
50. Rött rum.
51. Rum.
52. Kapell.
53. Båknugn.
54. Bårpigans rum.
55. Stor Korridor.
56. Trappa.
57. Rum i högra tornet med alkov.
58. Toilett- och Tvättrum.
59. Rum i venstra tornet, bebodt af kammarfrun Emerence Bricourt.
60. Alkov, hvarest Fougnes lik lades.
61. Rum.
62. Hörn i stora korridoren, hvarest man kunde observera de kemiska arbetena.
63. Stor Korridor.
64. Dö Dö.
65. Barnkammare.
66. Fordna Barnkammaren.
67. Gammal trappa till andra våningen.
68. Kockens rum.
69. Vapen-skåp, i hvilket man vanligen plögde upphänga grefvens nattrock.
70. Guvernantens rum.
71. Liten korridor med hemlig trappa till undra våningen.
72. Rum.
73. Rum.
74. Latriner.